

IVAN

Ivan er 38 år. Han lider af generaliseret angst og social fobi. Han har i årevis levet på gaden og forsøgt at dæmpe sine symptomer med meget alkohol. Ivan bor nu i en skæv bolig, hvor Michael er støttekontaktperson for ham. Nu hvor Ivan endelig har fået et sted at bo, forlader han meget nødig sit hjem. Det afhænger af dagsformen, om det lykkes Michael, at få Ivan med ud af lejligheden for fx at handle ind i et supermarked.

Ivan har gennem længere tid klaget over ondt i ryggen. Michael har flere gange spurgt Ivan om det ikke er noget, som en læge skal se på. Men så slemt synes Ivan ikke det er. Men Michael kan observere, at det bliver værre og efter snak frem og tilbage, bliver de enige om at bestille en tid hos lægen. De aflyser to tider, før det lykkes Ivan at møde op i lægehuset.

Konsultationen starter med, at lægen spørger Ivan, hvordan det går med den medicin, som han får for sin angst. Ivan kigger på Michael, som om han beder om hjælp. Michael siger til lægen, at Ivan har bedt om tiden i dag pga. rygsmerter.

Lægen kommenterer på hans vægt, som er lidt i den tunge ende. Hun snakker med ham om øvelser, der er gode for ryggen.

Ivan går fra lægen med et ark med nogle ryggøvelser. Michael ved, at Ivan aldrig vil få dem lavet. Ivan lever jo ikke sådan et liv, hvor det kan lade sig gøre.

Et par måneder senere bliver Ivan indlagt med uutholdelige smerter i ryggen. Han bliver opereret for diskusprolaps.

Senere oplever Michael selv at få ondt i ryggen. Selvom Michael vejer mindst lige så meget som Ivan, oplever han et helt andet forløb: Han bliver straks sendt videre til blodprøvetagning og får en henvisning til en reumatologisk undersøgelse.

Michael undrer sig over den forskel, der er på de to forløb? Det fik ham også til at tænke på sin rolle som bisidder: Kunne han have gjort noget anderledes?

